

Christenen voor Israel.

In christenzionistische kring worden twee Bijbelgedeelten bij voorkeur gepresenteerd als 'bewijs' voor de juistheid van de opvatting, dat Israel voor en boven alles gaat, omdat het volk van Gods belofte is.

- Het zijn twee gedeelten uit Genesis: Gods belofte aan Abraham met betrekking tot zijn nakomelingen uit hoofdstuk 12:2-3 en Gods belofte met betrekking tot het land uit hoofdstuk 15:18-21.
- De hoofdstukken 9-11 uit Paulus' brief aan de Romeinen.

Over de eerste gedeelten hoop ik het nog eens te hebben; nu wil ik het vooral hebben over het tweede deel.

Paulus was naar eigen getuigenis een verscheurd man.

Niet alleen over wie hij is: Joodse Griek of Griekse Jood (Rom. en Gal.); geroepen apostel of misbaksel.(1 Cor. 15); hij zou zich bijna laten scheiden van Christus, omwille van de Israëlieten. (Rom. 9)

Ook over wat hem drijft: Dat hij het goede wil doen, maar het kwade zich aan hem opdringt (Rom.7)

En uiteindelijk ook over zijn levensbestemming: zijn verlangen te sterven of te blijven leven uit zorg voor de gemeenten.(Fil 1:23)

Zou hij juist in dit alles niet uitreiken boven zichzelf en meer vertrouwen (dat is: geloof) tonen in degene in wiens dienst hij zich wil stellen, dan degenen, die zekerheden voor zichzelf willen verwerven met een beroep op hem?

Paulus heeft een gecompliceerde en problematische verhouding met de joden. Heel anders dan Apollos (Hand.18).

En ook zijn brief vertoont deze trekken.

Hij had er volgens Handelingen een gewoonte van gemaakt in elke plaats die hij bezocht eerst met de joden te spreken. En telkens ondervond hij na korte of iets langere tijd ernstige tegenstand, soms na onterechte verdachtmakingen. Het leidde altijd tot een onvrijwillig vertrek, maar ook tot gevangenschap en zelfs steniging, en ten slotte een moordaanslag in Jeruzalem. In Korinthe heeft hij voor het eerst besloten de joden ten slotte te laten voor wat ze zijn.(Hand.18)

Later, na aankomst in Rome gaat hij vrijwel meteen weer met joodse leiders spreken. Het wordt weer een vruchteloos gesprek dat eindigt met een verbitterde Paulus.(Hand.28)

De brief aan de Romeinen is vanaf 2:17 gericht aan joden. Totdat in hoofdstuk 9 'ons' zo maar overgaat in 'hen' en 'wij' in 'ze'. Er wordt niet meer met de joden maar over hen gesproken.

Maar pas in 11:13 maakt de schrijver duidelijk dat hij zich nu tot leerlingen uit de niet-joden richt.

En wat is dan de boodschap van dit gedeelte? Dat Israel de edele olijfboom is en de leerlingen de wilde olijfboom?

Mij dunkt, dat die boodschap expliciet in de verzen vanaf 11:18 wordt verwoord: Israel heeft wel een hoge dunk van zichzelf, maar pas maar op dat je niet zelf in je hoogmoed overkomt, wat Israel is overkomen: het afkappen van zijn takken.

Door velen is er al op gewezen, dat in 9:13 wordt gezegd dat niet alle nakomelingen van Abraham ook werkelijk zijn kinderen zijn. Maar is dat voor Christenen voor Israel al eens aanleiding geweest om zich er op te bezinnen met welk Israel ze zo onopgeefbaar zijn verbonden?

Aan het eind van hoofdstuk 10 haalt Paulus Mozes aan: Ik zal jullie afgunstig maken op een volk dat geen volk is.

En zoals meer gebeurt bij profetische woorden is de draagkracht ervan vaak groter dan de profeet zelf kan voorzien.
Is het niet opvallend, dat Israel juist de Palestijnen consequent benoemt en beschouwt als een volk dat geen volk is? En *wij* zouden dat volk willen vergeten?

In 10:2 schrijft Paulus, dat hij van hen (de joden) kan getuigen dat ze God vol toewijding dienen, maar het ontbreekt hun aan aanzicht.
Het lijkt u steeds weer te ontgaan, maar wat zou u er van vinden als het tegen u werd gezegd?

Het briefgedeelte eindigt met een aanroep van aanbidding over de *ondoorgroendelijkheid* van God.

Het blijft een raadsel, hoe aan zo'n Bijbelgedeelte enig duidelijk standpunt ontleend kan worden over de positie van de staat Israel.

Christenen voor Israel, wie heeft u verteld, dat de staat Israel de vervulling van Gods belofte is, i.p.v. de nationalistische droom van een deel van de joden.
Waarom, laat u zich voorlichten door die omroeper van de koning, het CIDI, zo treffend door een internet columnist het Centrum voor Indoctrinatie en Desinformatie over Israel genoemd? Waarom meent u *daar* de stem te horen van 'Israel zoals het zich zelf verstaat'?

Waarom ondersteunt u een overwegend nationalistisch en racistisch land, dat de hoofdzonde uit zijn verre verleden herhaalt door uitsluitend te vertrouwen op zijn wapenen (veiligheid vóór alles)?

Waarom steunt u een land waarvan de regering al lange tijd door zijn optreden steeds meer de woede van de wereld wekt? Net zo lang, tot hun geen andere optie overblijft dan te rammelen met hun nucleaire wapens en zo op eigen kracht het Harmageddon nabij te brengen?

Christenen voor Israel. Wie verzint zo iets?

Was Mozes soms voor Israel?

Wie zijn afscheidsrede in de eerste hoofdstukken van Deuteronomium leest, moet zich eerder verbazen, dat hij nog geen proces wegens antisemitisme aan zijn broek heeft gekregen.

En hoe zit het met Jesaja, Ezechiël, Sefanja, Hosea en veel van de andere profeten van Israel?

Was Jezus soms voor Israel?

Heeft Hij het ooit over het Eretz Yisrael gehad?

Of was Hij niet begaan met de Romeinse officier?

Samaritanen hadden veel gemeen met de huidige Palestijnen in de ogen van Israel en verschilden slechts in één opzicht van hen: ze werden niet door Israel bezet.

Toch praat Jezus indringend met hen en hij stelt de barmhartige Palestijn ten voorbeeld in zijn beroemde parabel over de naaste.

Heeft Jezus soms één goed woord overgehald voor *Israëls* leiderschap?

U die zo graag 'de nieren proeft' van uw tegenstanders, waar blijft het vergrootglas bij uw eigen uitleg? Heeft u soms geen verborgen motieven? U wilt het land Israel toch niet maken tot de parkeerplaats van uw schuldgevoelens?

Waren de speerpunten van Jezus' boodschap niet 'vrede en recht'?

Zou dat niet ook de boodschap van God voor Israel kunnen zijn?